

[Niels Matthiasen.]

produktionsmidler kan stilles til rådighed på rimelig lejebasis. Det er urimeligt, at loven intet siger om støtte til indretning af nye biografer i forbindelse med miljødannelse. Fremtiden vil jo skabe en helt ny type biografer ved siden af de store premierebiografer i de store byer, biografer måske kun med plads til et par hundrede mennesker, men behageligt indrettet, ikke som en ventesaal, menneskevenligt indrettet og med tilstrækkeligt godt udstyr. De kan drives af en kommune, de kan drives i forbindelse med biblioteker, sognegårde eller museer. Mulighederne er mange, hvis viljen til at skabe et miljø er til stede.

Det er urimeligt, at loven intet siger om publikumsorganisationer, det være sig filmklubber, filmforeninger eller andre. Burde støtten ikke her være den samme som den, man i dag giver til teatrenes publikumsorganisationer? Burde man ikke støtte sådanne på samme måde, som man støtter teatrenes publikumsorganisationer? Lovforslaget svigter efter min opfattelse afgørende formidlingen af kunstnerisk værdifulde film til publikum.

Om filmfondens administrative organer skal jeg gøre et par bemærkninger. Vi kender kulturministerens forkærlighed for store forsamlinger, der holder summemøder, som taler meget, uden at der altid kommer ret meget ud deraf. Det kan selvfølgelig være psykologisk terapi at oprette et filmens repræsentantskab, men hvem skal egentlig sidde i repræsentantskabet? Filmkyndige eller alle mulige repræsentanter for organisationer, som ellers intet har med film at gøre? Så er vi jo nøjagtigt dér, hvor vi var, og som det blev bebrejdet os, da den sidste lov blev vedtaget. Ærlig og redelig talt, tror jeg, at repræsentantskabet er helt og aldeles overflødig.

Så skal der være en filmfondsbestyrelse, og der skal være en jury og et filmråd. Jeg er enig både i filmfondsbestyrelsen og i oprettelsen af den særskilte jury, som skal have med tabsudligningen at gøre, men

hvad skal vi egentlig med filmrådet? Eller sagt på en anden måde: hvad skal filmfondsbestyrelsen så egentlig lave? Er vi ikke ved efterhånden at gøre det lidt mere indviklet og kompliceret, end det egentlig er nødvendigt? Så burde man da snarere undersøge filmedarbejderforeningens forslag om ansættelse af et vist antal producere, der uafhængigt af hinanden og uafhængigt af fondsbestyrelsen kan udvælge filmprojekter og administrere de afsatte beløb. Man kunne måske opnå en større cirkulation og en større smidighed på dette område.

Det er hensigten, at filmfondsbestyrelsen skal bestå af 7 medlemmer. 1 medlem skal repræsentere filmproducenter og filminstruktører og 1 medlem biograferne og udlejterne. Jeg vil godt se, hvordan disse fire områder to og to skal blive enige om at finde en fælles repræsentant, det kan vist blive ganske vanskeligt. 3 skal komme fra repræsentantskabet, som er beskikket af ministeren, og endelig skal ministeren beskikke yderligere 2 personer til bestyrelsen, men der tales f. eks. ikke noget om, at filmedarbejderforeningen skulle være repræsenteret her.

Det er egentlig en ret enevældig magtkoncentration, der tillægges ministeren. Der er i hvert fald ikke tale om nogen demokratiseringsproces, og man kan nære bekymring for, at der sker en politisering af hele filmfonden — ikke med den nuværende kulturminister, det vil jeg gerne understrege, men det er en ensidig magtkoncentration. Hvilken garanti, hvilken sikkerhedsventil har ministeren herimod? Naturligvis er det rigtigt og godt, at de, der skal sidde i juryen og i et muligt filmråd, ikke må være repræsentanter for eller ansat eller økonomisk interesseret i virksomheder for produktion, udlejning eller forevisning af film, men hvem mener ministeren egentlig skal sidde der? Man taler om kulturpersoner, men hvad er det? Er det billedhuggere? Er det malere? Det er da udmærkede mennesker, men hvilken forstand har de på film? Det kan da vist kun være filmkritikerne, der bliver tilbage,